

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	9Cdo/152/2023
Identifikačné číslo spisu:	1318201184
Dátum vydania rozhodnutia:	11.12.2024
Meno a priezvisko:	JUDr. Soňa Mesiarkinová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:1318201184.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu J. A. W., rodený Š., narodený X. B. XXXX, X., G. Č.. X, zastúpeného spoločnosťou Studio Legale, s.r.o., Bratislava, Galandova č. 3, za ktorú koná Mgr. Jozef Obert, proti žalovanej: Q. Z. (predtým V.), rodená T., narodená dňa X. J. XXXX, Š., L. Č.. X, zastúpenej advokátom JUDr. Petrom Vársányim, Kvetoslavov, Konrádova č. 221, o zaplatenie sumy 209.711,08 eura s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Bratislava III, v súčasnosti Mestskom súde Bratislava IV pod sp. zn. 60C/22/2018, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 22. septembra 2021 sp. zn. 15Co/282/2019, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaná má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava III (ďalej aj „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 28. júna 2019, č. k. 60C/22/2018-579, vo výroku I. zastavil konanie v časti týkajúcej sa zaplatenia sumy 67.422,04 eura spolu s príslušenstvom a sumy 107.880,23 eura spolu s príslušenstvom (§ 144, § 145 ods. 1, ods. 2 C.s.p.); vo výroku II. vo zvyšnej časti žalobu zamietol a vo výroku III. priznal žalovanej nárok na náhradu trov konania od žalobcu v plnom rozsahu.

1.1. Podaním doručeným súdu 29. októbra 2018 žalobca vzal späť žalobu v časti týkajúcej sa zaplatenia súm 67.422,04 eura a 107.880,23 eura. Žalovaná s čiastočným späťvzatím žaloby vyslovila súhlas. Predmetom konania tak zostal už len nárok žalobcu na zaplatenie sumy 34.408,81 eura (1.036.600,-- Sk) ako bezdôvodné obohatenie - preplatok zaplatenej kúpnej ceny zo strany právnych predchodcov žalobcu na základe zmluvy o prevode vlastníctva bytu uzatvorenej 29. júna 2004 medzi žalovanou ako predávajúcou a právnymi predchodcami žalobcu ako kupujúcimi.

1.2. Žalobca svoj nárok na zaplatenie sumy 34.408,81 eura ako vydania bezdôvodného obohatenia odôvodňoval tým, že titulom úhrady kúpnej ceny podľa kúpnej zmluvy prevzala žalovaná od jeho právnych predchodcov sumu 6.420.000,-- Sk (213.105 eur), pričom kúpna cena bola 4.200.000,-- Sk, a po odpočítaní predmetu pôžičky titulom zmluvy o pôžičke zo dňa 29. 6. 2004 v sume 1.183.400,-- Sk vznikol žalovanej preplatok kúpnej ceny v sume 1.036.600,-- Sk (34.408,81 eura). Žalobca pri uplatnení

svojho nároku poukázal na rozsudok Okresného súdu Bratislava III z 27. februára 2006, č. k. 43C/59/2005-104. Argumentácia žalobcu len odkazom na rozsudok č.k. 43C/59/2005-104 ako v zásade jediného dôkazu, ktorým odôvodňuje svoj nárok na vrátenie preplatku kúpnej ceny, podľa súdu neobstála, keď (i) predmetný rozsudok č. k. 43C/59/2005-104 len na žalobcom citovanej strane 3 obsahuje viacero nesprávností, na ktoré poukazoval aj žalovaný a to vo výške kúpnej ceny a v dátumoch jednotlivých úkonov strán, a (ii) z kúpnej zmluvy vyplýva jednoznačná dohoda o úhrade kúpnej ceny v celkovej sume 4.200.000,-- Sk nasledovne: 1. časť kúpnej ceny v sume 100.000,-- Sk bola uhradená dňa 7. 6. 2004 pri podpise rezervačnej zmluvy; 2. časť kúpnej ceny v sume 930.000,-- Sk bola uhradená v hotovosti do rúk predávajúcej v deň podpisu kúpnej zmluvy; 3. časť kúpnej ceny v sume 3.170.000,-- Sk bola uhradená prostredníctvom hypotekárneho úveru poskytnutého prostredníctvom O. X., H.U., na základe zmluvy o hypotekárnom úvere priamo na účet predávajúcej. Strany zhodne potvrdili, že táto časť kúpnej ceny bola pripísaná na účet žalovanej dňa 19. 7. 2004. Tento spôsob úhrady kúpnej ceny v sume 4.200.000,-- Sk podľa kúpnej zmluvy (nie sumy spolu 6.420.000,-- Sk, vrátane sumy 3.150.000,-- Sk v hotovosti) potvrdili aj právni predchodcovia žalobcu, keď v podaní z 23. 8. 2006 výslovne sami potvrdzujú úhradu kúpnej ceny. Úhradu kúpnej ceny podľa kúpnej zmluvy potvrdilo aj to, ako bolo preukázané, že po pripísaní časti kúpnej ceny v sume 3.170.000,-- Sk na bankový účet žalovanej dňa 19. 7. 2004 od financujúcej banky žalovaná 26. 7. 2004 vybrala z účtu sumu 2.050.000,-- Sk, ktorú použila na kúpu bytu v Pezinku, ktorého celková kúpna cena bola v sume 2.100.000,-- Sk. Právni predchodcovia žalobcu ani vo svojich rôznych podaniach adresovaných súdu a žalovanej v čase od uzavretia kúpnej zmluvy a úhrady kúpnej ceny sa nezmieňovali o existencii alebo uplatnení ich nároku na vrátenie preplatku kúpnej ceny. V listoch týkajúcich sa závad bytu bolo veľmi podrobné opísanie stavu bytu a vytýkaných väd a pochybení žalovanej, právni predchodcovia žalobcu žiadali o uhradenie rozdielu ceny bytu min. 800.000,-- Sk až 1.750.000,-- Sk z tohto dôvodu, ale v nich sa nezmieňujú o tom, že by bolo žalovanej vyplatené viac ako 4.200.000,-- Sk. Z podania právnych predchodcov žalobcu z 23. 8. 2006 vyplývalo, že si títo síce uplatnili nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, ale nie z dôvodu vrátenia preplatku žalovaného v tomto konaní (celé podanie sa v zásade týkalo väd bytu, nadhodnotenia bytu znaleckým posudkom, zablokovania a znemožnenia jeho predaja). Na toto podanie z 23. 8. 2006 a na nárok v celkovej sume 2.858.000,-- Sk odkazovalo aj podanie právnych predchodcov žalobcu z 8. 11. 2011, v ktorom tiež neuplatňovali nárok z titulu preplatku kúpnej ceny a dokonca sami žiadali, aby súd vyhodnotil návrh len ako obranu a nie vzájomný návrh, a to len do výšky navrhovateľkinho žalobného návrhu (39.281,68 eura spolu s príslušenstvom). Až s veľkým časovým odstupom v podaní právnych predchodcov žalobcu z 7. 3. 2012 sa spomínal nimi uplatnený nárok v tomto konaní, a to výhradne s odkazom na odôvodnenie rozsudku č.k. 43C/59/2005-104 a túto sumu v rámci obrany N.. W. započítala.

1.3. Súd uzavrel, že je nelogické a nanajvýš nepravdepodobné, aby právni predchodcovia žalobcu opomenuli žiadať vrátenie preplatku v sume 1.036.600,-- Sk (34.408,81 eura) od momentu úhrady sumy 3.150.000,-- Sk v hotovosti žalovanej 29. 6. 2004 (ako uvádzali právni predchodcovia žalobcu) až do 7. 3. 2012. Žalobca jediným dôkazom nepreukázal svoje tvrdenie o existencii a dôvodnosti ním uplatneného nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia v sume 34.408,81 eura spolu s príslušenstvom; jediným dôkazom, podľa neho, mal byť rozsudok Okresného súdu Bratislava III č.k. 43C/59/2005-104, ktorý však sám vykazuje viaceré nepresnosti, nesprávnosti a z ktorého závery a tvrdenia o uhradení sumy 3.150.000,-- Sk nevyplývajú (ani s poukazom na zápisnicu o pojednávaní) a nevyplývajú ani z iných listinných dôkazov v spise, práve naopak toto tvrdenie žalobcu bolo dostatočne vyvrátené inými dôkazmi vykonanými v konaní.

1.4. Okrem už uvádzaných skutočností súd dôvodil, že nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia v sume 34.408,81 eura je premlčaný, ako namietala aj žalovaná. Súd ustálil počiatok plynutia objektívnej doby na 19. 7. 2004 ako deň úhrady poslednej časti kúpnej ceny z hypotekárneho úveru, keď týmto momentom malo byť podľa žalobcu žalovanej uhradených spolu 6.420.000,-- Sk [1. časť v sume 100.000,-- Sk 7. 6. 2004, žalobcom tvrdená úhrada 2. časti v hotovosti v sume 3.150.000,-- Sk 29. 6. 2004 (deň podpisu kúpnej zmluvy) a 3. časť v sume 3.170.000,-- Sk pripísaná na účet z hypotekárneho úveru 19. 7. 2004]. Nestotožnil sa s argumentáciou žalobcu, že podaním z 23. 8. 2006 si jeho právni predchodcovia uplatnili voči žalovanej nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, keď sa o bezdôvodnom obohatení dozvedeli v kalendárnom mesiaci september 2004. V tejto súvislosti súd uviedol, že obsahom podania právnych predchodcov žalobcu z 23. 8. 2006 nie je uplatnenie nároku na

vydanie bezdôvodného obohatenia v sume 34.408,81 eura alebo jej ekvivalentu v Sk, nikde v tomto podaní nežiadajú vrátenie preplatku kúpnej ceny. Žiadajú síce vydanie bezdôvodného obohatenia, ale z úplne iných dôvodov. Vzájomný návrh bol podaný právnymi predchodcami žalobcu až na pojednávaní 6. 9. 2012, teda po uplynutí trojročnej objektívnej premlčacej doby. Pre účely posúdenia premlčania nároku žalobcu poukázal na dohodu o urovnaní zo dňa 8. 11. 2007 uzavretú medzi právnymi predchodcami žalobcu a žalovanou, v ktorej sa dohodli, že žalovaná prevedie nehnuteľnosť na žalobcu (syna právnych predchodcov), a tým budú všetky vzájomné pohľadávky vyrovnané, z čoho bolo zrejmé, že žalovaná si bola vedomá v čase jej spisania skutočnosti, že voči právnym predchodcom má finančné záväzky, ktoré v ich neprospech úmyselne nešpecifikovala. V dôsledku uznania pohľadávok v roku 2007 tak podľa žalobcu je premlčacia doba 10-ročná, teda nebolo možné na námietku žalovanej prihladiť v jeho neprospech. Podľa názoru súdu táto dohoda o urovnaní nebola v konaní predložená žalobcom a ani jeho právnymi predchodcami. V nadväznosti na vyjadrenie právnych predchodcov žalobcu v podaniach z 12. 3. 2012 a 27. 2. 2012 mal súd vedomosť, že predmetná dohoda bola súdom vyhlásená za neplatnú v konaní o uzavretie zmluvy o prevode vlastníctva bytu. Súd sa z úradnej činnosti oboznámil s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo 17. septembra 2016, sp. zn. 8Co/193/2011, ktorým súd potvrdil rozsudok Okresného súdu Bratislava III z 9. septembra 2010, č. k. 43C/127/2009-71, v ktorom bolo jednoznačne konštatované, že posudzovaná dohoda obsahuje aj dohodu o urovnaní (na ktorú poukazoval žalobca), avšak nie je dostatočne určitá, absentuje v nej určenie jej predmetu, nevyplyva z nej, ktoré práva boli medzi zmluvnými stranami sporné alebo pochybné, a preto je táto dohoda podľa ustanovenia § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka neplatná. Krajský súd poukázal aj na to, že je pravdou, že v zmysle ustanovenia § 585 ods. 1 Občianskeho zákonníka predmetom dohody o urovnaní môžu byť i všetky práva medzi účastníkmi sporné alebo pochybné, je ale potrebné tieto práva, resp. pohľadávky, konkretizovať aspoň takým spôsobom, aby bolo možné posúdiť, či nejde o také práva, na ktoré účastník nemohol pomýšľať a aby bolo zrejmé, aký doterajší záväzok je nahradený záväzkom vyplývajúcim z urovnania. V danom prípade tak podľa názoru súdu možno s odkazom na citované rozhodnutie konštatovať, že z dôvodu neplatnosti dohody o urovnaní z 8. 11. 2007 pre neurčitosť pohľadávky, ktorá je predmetom urovnania, bolo nepochybné a zrejmé, že takáto neurčitá pohľadávka nemohla byť ani platne uznaná podľa ustanovenia § 558 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého predpokladom platného uznania je určenie dlhu čo do dôvodu a výšky. Z tohto dôvodu nebolo možné aplikovať ustanovenie § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka o 10-ročnej premlčacej dobe na posúdenie premlčania dlhu.

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom z 22. septembra 2021 sp. zn. 15Co/282/2019 rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku II., ktorým súd vo zvyšku žalobu zamietol; vo výroku III., ktorým rozhodol o trovách konania, potvrdil (§ 387 ods. 1, ods. 2, ods. 3 Civilného sporového poriadku, ďalej len „CSP“) a stotožnil sa s dôvodmi rozsudku ako správnymi, na ktoré poukázal.

2.1. Na zdôraznenie správnosti rozsudku súdu prvej inštancie odvolací súd považoval za potrebné uviesť nasledovné.

2.2. Súd prvej inštancie správne uzavrel, že nároky žalobcu sú premlčané a v tejto súvislosti sa odvolací súd v plnom rozsahu pridržiaval dôvodov uvedených v napadnutom rozsudku.

2.3. Žalobca by, podľa odvolacieho súdu, nemohol byť úspešný ani v prípade, ak by jeho nárok premlčaný nebol. Žalovaná od samého začiatku popierala nároky žalobcu, resp. jeho právnych predchodcov. Žalobca jej tvrdenie ničím nevyvrátil, ani len neoznačil, nieto preukázal, žeby jeho právní predchodcovia skutočne, reálne, žalovanej poskytli z daného právneho dôvodu viac o 34.408,81 eura (1.036.600,-- Sk). Takýto dôkaz sa nenachádzal ani vo veciach vedených na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 43C/59/2005, 43C/127/2009; dôkazom preukazujúcim jeho tvrdenie nebolo ani samotné konanie vedené na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 43C/59/2005; ale ani konanie vedené na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 43C/127/2009, v ktorom súdy (súd prvej inštancie a odvolací súd) právoplatne rozhodli, že žalobcom spomínaná dohoda o urovnaní je neplatná. Pre záver o neplatnosti dohody je irelevantné, či išlo o neplatnosť absolútnu resp. relatívnu. Takýmto dôkazom nemohli byť ani chyby v písaní, príp. počítaní, v zápisnici o pojednávaní, v rozsudku vydanom v inom súdnom konaní.

2.4. Žalobca odvolacie dôvody vo včas podanom odvolaní, v doplnení odvolania, opieral o ustanovenie § 365 ods. 1 písm. f), h) CSP (súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym

skutkovým zisteniam; rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci). Odvolací súd považoval za potrebné uviesť, že obsah odvolania žalobcu vo vzťahu k výroku napadnutého rozsudku, ktorým bola žaloba vo zvyšnej časti zamietnutá, nebol spôsobilý spochybniť vecnú správnosť predmetného rozsudku súdu prvej inštancie z hľadiska odvolacích dôvodov výslovne v nich uvedených, pričom ani v odvolacom konaní neboli zistené také nové rozhodujúce skutočnosti alebo dôkazy, ktoré by mali za následok zmenu skutkového stavu alebo by spochybňovali vecnú správnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie. V konaní na súde prvej inštancie neboli zistené vady, také ani sám odvolateľ netvrdil, ktoré sa týkali procesných podmienok, na ktoré by musel odvolací súd prihliadať, aj keď neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené (§ 380 ods. 2 CSP). V posudzovanej veci s odvolaním sa na obsah už uvedeného odôvodnenia odvolací súd považoval skutkové zistenia súdu prvej inštancie za úplné a ich právne posúdenie súdom prvej inštancie za správne. Rozsudok podľa odvolacieho súdu obsahuje všetky náležitosti vyplývajúce z ustanovenia § 220 ods. 2 CSP.

2.5. Odvolací súd potvrdil aj rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku III. o trovách konania (§ 387 ods. 1 CSP), keď súd správne vychádzal z plného úspechu žalovanej a nadväzne na to aj použil správne ustanovenia Civilného sporového poriadku. Správne vyvodil, že čiastočné zastavenie konania žalovaná nezavinila.

3. Proti rozsudku krajského súdu podal dovolanie žalobca, ktorý uviedol, že „má za preukázané, že došlo zo strany Krajského súdu v Bratislave ako odvolacieho súdu k nesprávnemu právnomu posúdeniu veci a je daná prípustnosť dovolania podľa ustanovenia § 421 ods. 1, písm. a), písm. b) a písm. c)“. V texte dovolania opätovne poukázal na nesprávne a nepresne uvedené závery, ktoré prijali sudy, potom ako bol skutkový stav, súdmi ustálený a zopakoval priebeh pojednávania na súde prvej inštancie, vrátane citácie obsahu zo zápisníc v konaní sp. zn. 43C/59/2005. Žiadal aby dovolací súd rozsudok krajského súdu zmenil tak, že žalobe v celom rozsahu vyhovie.

4. K dovolaniu sa písomne vyjadrila žalovaná, ktorá ho navrhla ako nedôvodné zamietnuť.

5. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), dospel k záveru, že dovolanie žalobcu nie je prípustné.

6. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 ods. 1 CSP.

7. Z hľadiska ústavného aspektu treba rešpektovať právomoc najvyššieho súdu ústavne konformným spôsobom vymedzovať si prípustnosť vecí v konaní o dovolaní a vychádzať z toho, že v prvom rade je vecou najvyššieho súdu určovať si koncepciu interpretácie prípustnosti mimoriadnych opravných prostriedkov, a to za predpokladu, že táto nie je nepriateľská z hľadiska ochrany základných práv a slobôd.

8. Dovolanie treba považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami, ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu z akýchkoľvek dôvodov a hľadísk.

9. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená, musí byť vyvážené sprísnenými a jasne čitateľnými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať bezbreho; namiesto je skôr zdržanlivý (uvážený) prístup.

Dovolací súd opakovane konštatuje aj v súlade so závermi ústavného súdu, že dovolacie konanie má

povahu typického „advokátskeho procesu“, a to nielen vzhľadom na znenie sporového poriadku. Spracovaniu dovolania a celkovej kvalite zastupovania dovolateľa musí advokát, dovolateľ, ktorý má vysokoškolské vzdelanie druhého stupňa, ale aj zamestnanec dovolateľa, ktorý je právnická osoba, nevyhnutne venovať zvýšenú pozornosť. Dovolací proces je v porovnaní s predchádzajúcou právnou úpravou podstatne rigoróznejší a odborne náročnejší. Z hľadiska posúdenia prípustnosti dovolania je teda podstatné správne vymedzenie dovolacích dôvodov spôsobom upraveným v zákone (§ 431 až § 435 CSP), a to v nadväznosti na konkrétne, dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu. Pokiaľ nie sú splnené procesné podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania, nemožno dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu podrobiť vecnému preskúmaniu v dovolacom konaní.

10. Dovolateľ, potom ako zopakoval skutkový stav a svoje výhrady k nepresnostiam uvádzaným v súdnych zápisniciach v iných konaniach, v závere svojho dovolania procesnú prípustnosť svojho mimoriadneho opravného prostriedku právne vymedzil, tak, že : ..“ má za preukázané, že došlo zo strany Krajského súdu v Bratislave ako odvolacieho súdu k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci a je daná prípustnosť dovolania podľa ustanovenia § 421 ods. 1, písm. a), písm. b) a písm. c) CSP“.

11. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

12. Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právného posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

13. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 CSP je relevantnou len taká právna otázka, ktorú odvolací súd riešil a na jej riešení založil svoje rozhodnutie. K posúdeniu dôvodnosti dovolania (či dovolateľom napadnuté rozhodnutie skutočne spočíva na nesprávnom právnom posúdení) môže dovolací súd pristúpiť len po prijatí záveru o prípustnosti dovolania. Právna úprava dovolacieho konania obsiahnutá v CSP dôsledne odlišuje prípustnosť a dôvodnosť dovolania. Žalobca, namietajúc, že rozhodnutie odvolacieho súdu vychádza z nesprávneho právného posúdenia veci, prípustnosť podaného dovolania vyvodzoval z § 421 ods. 1 písm. a), b) a c) CSP.

14. Ak dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z § 421 CSP, má viazanosť odvolacieho súdu dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP) kľúčový význam v tom zmysle, že posúdenie prípustnosti dovolania závisí od toho, ako dovolateľ sám vysvetlí (konkretizuje a náležite doloží), že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom označenej právnej otázky a že ide o prípad, na ktorý sa vzťahuje toto ustanovenie. Samotné polemizovanie dovolateľa s právnymi názormi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 CSP.

15. Dovolací súd poukazuje aj na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo 14. apríla 2022 sp. zn. I. ÚS 215/2022- 15, ktorý uviedol, že :... „k odmietnutiu dovolania pre nesplnenie náležitostí zadefinovania dôvodu prípustnosti mimoriadneho opravného prostriedku ústavný súd považuje za potrebné dodať, že aj keď jeho súčasná judikatúra uprednostňuje materiálny prístup k vymedzeniu dovolacích dôvodov zo strany najvyššieho súdu (I. ÚS 336/2019, IV. ÚS 479/2021), dovolací súd si bez náležitého vymedzenia právnej otázky dovolateľom nemôže túto otázku vyabstrahovať z dovolania sám (II. ÚS 291/2021). Ústavne konformné riešenie vyžaduje, „aby právna otázka z dovolania jasne vyčnievala a takisto aby z dovolania vyčnievalo aj právne posúdenie veci, ktoré pokladá dovolateľ za nesprávne s uvedením toho, v čom má spočívať táto nesprávnosť...“ Sťažovateľ, resp. jeho advokát „preto musí pripraviť jasné, vecné a zmysluplné vymedzenie namietaného nesprávneho právného

posúdenia spornej právnej otázky.“ (I. ÚS 115/2020).“

16. Z obsahu dovolania, vzhľadom na uvedené, dovolací súd pri všetkej snahe vyabstrahovať z textu dovolania právnu otázku, ktorá by spĺňala aspoň čiastočne podmienky prípustnosti dovolania (odhliadnuc od skutočnosti, že uvedenie všetkých dôvodov prípustnosti dovolania, ktoré obsahuje § 421 ods. 1 CSP, v danom prípade bez ich konkretizácie, si aj vzájomne protirečí) dospel k záveru, že nebolo možné uskutočniť meritórny dovolací prieskum, nakoľko obsah dovolania a vymedzenie prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a), b), c) CSP nemalo zákonom vyžadované náležitosti.

17. Pokiaľ by dovolací súd za tohto stavu nebral do úvahy absenciu náležitostí prípustnosti dovolania a napriek tomu by pristúpil aj k posúdeniu dôvodnosti dovolania, uskutočnil by procesne neprípustný dovolací prieskum, priečiaci sa nielen všeobecnej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v CSP, ale aj konkrétnemu cieľu sledovanému ustanovením § 421 ods. 1 CSP. Postup dovolacieho súdu by v takom prípade dokonca porušil základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane (II. ÚS 172/03).

18. Najvyšší súd, na základe dovolania žalobcu, ktoré smerovalo proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné (§ 447 písm. c) CSP), a ktorého dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 CSP (§ 447 písm. f) CSP), dovolanie žalobcu odmietol.

19. Výrok o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

20. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.